

מסכת ידים

פרק ד משנה ז

אומרים צדוקין, קובלין אלו עלייכם, פרושים, שאף מטהרין את הנזוק. אומרים הפרושים, קובלין אלו עלייכם, צדוקים, שאף מטהרין את אמת הימים הבאה מבית הקברות. אומרים צדוקין, קובלין אלו עלייכם, פרושים, שאף אומרים, שורי וחותמי שהזיקו, חיבין. ועבדי ואמתי שהזיקו, פטוריין. מה אם שורי וחותמי, שאני חיב בהם מצות, הרי אני חיב בגנוזו. עבדי ואמתי, שאני חיב בהוא מצות, איןנו דין שאהא חיב בגנוזו. אמרו לך, לא. אם אמרתם בשורי וחותמי, שאין בהם דעת, תאמרו בעבדי ובאמת, שיש בהם דעת. שאם אקניטם, יהה וידליך גדיישו של אחר ואהא חיב לשילם:

